

Predikan i Kindaholms församling 2015 av Tobias Bäckström

Kristi Himmelsfärdsdag

”Herre över allting”

2 Kung 2:11-14

Apg 1:1-11

Mark 16:19-20

Ps: 11, 158, 474, 15

Himmelsfärden är uppståndelsens fullbordan. Ja, egentligen hela inkarnationens uppfyllelse. Inkarnationen innebär att Gud blev människa. Det fanns alltså en tid då Gud inte var människa, innan han föddes av jungfru Maria. Men himmelsfärden visar att det aldrig kommer en tid då Gud *upphör* att vara människa. Det var med sin mänsklighet, sin kropp, som han togs upp till himlen. Hela Jesus liv genomgår ett mönster av först ett nedåstigande och sedan ett uppåstigande. Himmelsfärden är hans slutliga triumf. Som vi säger i den apostoliska trosbekännelsen: ”uppstigen till himlen, sittande på Gud Faders högra sida”.

Men var är han nu då? Lärjungarna står där och tittar upp mot skyn och undrar vart han tog vägen. Ja, vart tog han vägen?

Det är inte så att Jesus for iväg till en fjärran galax, till någon del av vårt universum, eller inom vår fyrdimensionella rum-tid över huvudtaget. Istället har Jesus överskridit rummets begränsningar. De dimensioner som vi är begränsade av begränsar inte längre Jesus. Han kan därför också vara närvarande överallt, samtidigt. Varken rummet och tiden sätter gränser för honom längre.

Det paradoxala med himmelsfärden är alltså att Jesus far ifrån lärjungarna samtidigt som han kommer till dem. Han har lämnat dem och är samtidigt närvarande. Är man inte bunden av rummet och tiden kan man vara överallt, alltid.

En paradox är en skenbar motsägelse och det finns flera paradoxer kring Jesus himmelsfärd. Efter uppståndelsen tror lärjungarna att nu har slutmålet nåtts. Nu skall väl ändå Israel upprättas som kungarike och Jesu bli kung. Istället far Jesus upp till himlen och blir Herre över allting.

”Det är inte er sak att veta tider och stunder”, säger Jesus till dem. Försök inte spekulera! När det gäller när Jesus kommer tillbaka, när han Guds rike ska upprättas här på jorden, så har vi att leva i ovisshet. När det gäller saker som vi inte *vet* är vi hänvisade till att *tro*. Att leva i ovisshet är alltså samma sak som att leva i tro. Det är i trons tid vi lever nu. Vi vet inte *när* det ska uppfyllas, det som Jesus lovar oss, men vi har ändå hans löfte på att det kommer att ske: vi lever i ovisshet och visshet samtidigt.

Det här är också väntans tid. Det är inte alltid så lätt att leva i väntan. Vi blir lätt otåliga. Vi vill se resultat nu! För lärjungarna handlade det om att invänta Anden. Det är ju tio dagar kvar till pingst eftersom det tog tio dagar mellan Jesus himmelsfärd och Andens utgjutande.

Men vi lever också i väntan. Vi lever i en mellanperiod. Jesus har farit upp till himlen och lämnar efter sig ett vakuum. Vi står kvar och väntar. Men det är ingen överksam tid. ”Ni skall vittna om mig”, säger Jesus, i Jerusalem, i Judeen, i Samarien, ja ända till jordens yttersta gräns. Vi väntar, men vi är inte överksamma.

”Varför står ni här och ser upp mot himlen” säger änglarna till lärjungarna. De kan inte slita sig från det de sett. De har sett en glimt av himlen och jag förstår att de fortsätter att se upp. Men vi kristna är också kallade att leva i samhället, och vara en del av samhället. Vi lever här och nu på jorden vi lever inte i himlen. Samtidigt vet vi också vad som är vårt slutmål. Vi har fötterna på jorden men lever med himlen i våra hjärtan. En dag ska Jesus komma åter på samma sätt om han for ifrån oss, och fram till dess är allt lite av ett provisorium. Men likväl är vi kallade att vara en del av detta provisorium. Att ha hjärtat i himlen betyder inte att man är världsfrånvärd.

Vi är inte framme än vid slutmålet, men idag firar vi den som är det: Jesus Kristus. Men vi kan redan här och nu följa honom. Kroppsligen är vi kvar på jorden men i våra hjärtan kan vi följa honom till himlen.

När vi firar mässa inleder vi ju med orden ”Upplyft era hjärtan”. Det vi gör då är att vi med vårt hjärta följer med Kristus på hans himmelfärd. Vi lyfter oss till en annan tillvaro. Och Jesus möter oss på vägen. Mässan är själva mötespunkten mellan himmel och jord. Jesus lämnade kvar nattvarden, eukaristin hos lärjungarna. Han lämnade kvar sin närvaro i brödet och vinet. Att fira mässa är att stärkas i det himmelska hoppet, i tron på Kristus.

Krist i himmelfärds dag är paradoxernas dag. Att Jesus far upp till himlen betyder samtidigt att han kommer. Han lämnade oss men bara för att kunna komma oss närmare. Vi lever i ovisshet om när han kommer tillbaka men vi är vissa om att han gör det. Vi lever i väntan, men vi är inte överksamma.